

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra E Bindstouw (DK) (paralleltekst med Rigsmålgengivelse)

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Noveller", i Blicher, Steen Steensen: *Noveller*, udg. af Esther Kielberg ; Henrik Ljungberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 276. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-blic03val-shoot-idm140515387044688.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Noveller

Men saa haar A aasse jengaang wor i Kjærk, i den bette kaalled Kjærk, dæ legger paa Kongens Nøjtaarre, let fræ den løwn Træhejst; de war en doll Kjærk innen i. Møt øwr war et stuer Omhæng, aa de stod der en bette Kon Knejt aa trak op aa nier, aa en Præjst stod der ve hwæ sin Sih aa et, aa di wa swot i e Ansigt; A stod ve wo Kaakkepihg høwt aap o e Puppelturh. Kongen sad ve den jen Sih o e Præjkstowl; men han taw stell, aa e hiele Mienighed taw stell, undtawn somtier te di klapped i dje Hæenner, aa ga et gromme Vræl aa dem. I e Chor dæh gik di ud aa ind, aa saa præjked Jen aa saa præjked Tow, aa saa rovt di i Munnen po hwæranner; saa sang di, aa saa spelled di. Dæ war aasse 277 med Madkurven, og han huggede i sig og stoppede ned i sin Mave en Humpel efter en anden, og saa tog han sig en god Taar af Flasken ind imellem og satte den hver Gang bag ved sig. Men saa kom der en i saadan noget pænt tavlet Forklædetøj med en Hølestryge i sin Haand, og han snappede Flasken og rendte med. Dengang Møllersvenden saa vendte sig og vilde tage sin Flaske, saa var den henne. Det huede ham ilde: han saa sig rundt om paa os allesammen, tiisidst faldt hans Øjne paa mig, for jeg stod nærmest, og da kunde jeg vel se, han mistænkte mig for det, for han blev ved at glo paa mig, som han skulde have ædt mig. »Hvad kan det nytte,« sagde jeg, »at I ser paa mig? Jeg har Skam ikke taget jer Flaske, men der var en, der rendte her i et Par lange Bukser og med en Hølestryge, han tog den fra jer.« Men det kunde lidt hjælpe, alt hvad jeg sagde, for han blev ved at se paa mig; han sagde ingenting, men hans Øjne gnistrede som gloende Ild, og alle dem, der var i Stuen, de grinte ligesaa stærkt, som de kunde. Saa blev jeg ildvorn og sagde til ham: »Tyv tænker, Hvermand stjæler; dersom du ikke vil lade være at glo paa mig, saa skal jeg Skam komme over til dig og banke Melet af din Trøje.« Han stod lige kækt og gabte saa højt, at jeg kunde have jaget begge mine Knytnæver ind i hans Mund. »Da skal jeg se, om jeg ikke kan lette din Møllertyv!« sagde jeg, og saa vilde jeg til at kyle mit ene Ben over Plankeværket; men saa begyndte de allesammen at raabe, at jeg skulde gaa ud; de har vel været ræd, at der skulde ske en Ulykke. Saa var der to, de tog mig hver under sin Arm: »Jeg kan gaa selv,« sagde jeg; men det kunde ikke nytte, hvad jeg sagde, for saa krøb de sammen rundt om mig og raabte Hurra for mig, fordi jeg saadan havde beskæmmet Tyven, og saa bar de mig redelig ud paa deres Skuldre, men i Døren skiltes de ad, og saa trillede jeg og brækkede Mundbidet til min Pibe.